

[Aksel Larsen.]

muligheder i kraft af deres massive herredømme over dansk presse og deres udstrakte partiorganisationer og deres penge-midler. De har muligheder derved, at den oplysningskampagne, man taler så meget om, jo vil blive præget af en aldeles massiv påvirkning fra deres side, som vil have befolkningen til at stemme ja til fællesmarkedet.

Man siger nok, at befolkningen kan få oplysninger, handelssekretariatet har oprettet et oplysningskontor, man kan sende spørgsmål til. Ja, jeg har ved tidligere lejligheder karakteriseret handelssekretariatets form for oplysning, og jeg skal ikke gå i detaljer med det her, men jeg vil kun sige, at hvis der nogen sinde har været givet unneutral, ensidig oplysning om fællesmarkedet, så er det fra handelssekretariatets side. Jeg var lige ved at sige: selv om de dog ikke er nået så langt, som man nåede i 4 film, der er produceret for 1 mill. kr. af Privatbankens penge, men det var da godt jeg ikke sagde det. Sagen er nemlig den, at de fire film var produceret med handelssekretariatet som konsulent, det var handelssekretariatet, der havde været afgørende for, hvad der skulle puttes i filmene. Det var én massiv agitation for fællesmarkedet, intet som helst andet, og så havde man altså for at have nogle figenblade føjet 3 angivelige fællesmarkedsmotstandere ind med nogle bemærkninger, som overhovedet ikke kom filmene ved. Jeg har måttet protestere og har gjort opmærksom på, at det, man havde klippet ind af en tale, jeg har holdt engang, har jeg aldrig givet tilladelse til at man indføjede, man har ikke spurgt mig, og siden har jeg selvfølgelig fået en undskyldning. Noget lignende er det formentlig gået forfatteren Broby Johansen, og jeg har lige modtaget et brev fra mit partis formand, Sigurd Ømann, som i øjeblikket er i De Forenede Nationer, hvor han gør opmærksom på, at det er en direkte løgn, når de for filmene ansvarlige påstår, at de har søgt hans tilladelse til at bringe nogle sætninger af ham og til at bringe det omtalte indklip af, hvad jeg har sagt.

Men sådan optræder man altså, og disse film skal distribueres ved statens filmcentral og med blåt stempel fra handelssekre-

tariatet, denne uvildige instans, som er nøjagtig lige så uvildig som professor Max Sørensen, der kommer med nogle uhyre tvivlsomme juridiske memoranda. Ja, uhyre tvivlsomme, det er jo for mildt sagt, for i visse tilfælde går han så vidt, at han mod bedre vidende siger nøjagtig det modsatte af sandheden for at påvirke folk. Jeg gør opmærksom på, at jeg ved, hvad jeg siger her, og at jeg er i stand til at føre konkret bevis for det. Men det er denne juridiske ekspert, som regeringen og de fire fællesmarkedspartier støtter sig på, og andre juridiske eksperter vil man overhovedet ikke konferere med.

Jo, det kan nok blive svært under disse forhold, og det kan naturligvis også blive svært, fordi man efterhånden er havnet i en anden gade. Der har været sagt så meget om, hvad der tidligere er blevet begået under agitationen for og imod fællesmarkedet; således har hr. Hilmar Baunsgaard sagt noget om, at for 10 år siden satte modstanderne spørgsmålstegn ved fællesmarkedets overlevelsesmulighed. Det er nyt for mig, jeg ved ikke af det. Jeg ved ikke, hvorfor man skal polemisere imod argumenter, der mig bekendt ikke fremkom.

Sådan kan der siges så meget. Men det, der i hvert fald er klart, er, at man hidtil har søgt at køre på, at fællesmarkedet ikke vil antaste noget som helst vedrørende vor evne eller mulighed for at bestemme over os selv, men at det vil blive en guldgrube, et himmerige, et slaraffenland for Danmark i almindelighed og for dansk landbrug i særdeleshed. Det gør man ikke mere. Nu går man over i den anden gade, nu siger man: vi går fallit, der kommer en økonomisk katastrofe, vi bliver alle sammen arbejdsløse, vi får kun Sverige og Norge at handle med, vi dør af sult, hvis vi ikke kommer ind i fællesmarkedet. Ja, ordet sult brugte statsministeren ikke, da han i London fortalte, at hvis vi ikke går ind i fællesmarkedet, er der ikke andre, der vil handle med os end Sverige og Norge; men det sagde han altså i hvert fald. Jeg erindrings statsministeren, som morer sig hjerteligt over det, om, at jeg mener, jeg har løfte fra ham om, at han ville give mig nogle tal og beregninger, som kunne underbygge de påstande, de dommedagsprofetier, han fremsatte i London. Jeg